

DOMINGO 3 CORESMA Ciclo C

PRIMEIRA Ex 3, 1-8a. 13-15

"Eu son" mandoume onda vós

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NO LIBRO DO ÉXODO

Moisés pastaba os rabaños de seu sogro Ietró, sacerdote de Madián. Levaba polo deserto os rabaños, e unha vez chegou ata a montaña de Deus, o Horeb. Nunha labarada, no medio dunha silveira, apareceu o anxo do Señor. Moisés reparou na silveira que ardía e que non se consumía. E dixo para si: "Voume chegar alá, para observar este fenómeno e saber por que non se consome a silveira".

En vendo o Señor que Moisés se achegaba para ver, chamouno desde a silveira:

- "¡Moisés! ¡Moisés!"

El respondeu: -"Aquí estou".

Díxolle Deus: -"Non te achegues aquí. Tira as sandalias dos pés, pois o sitio onde estás é terra sagrada". E engadiu: -"Eu son o Deus de teu pai, o Deus de Abraham, de Isaac e de Xacob".

Moisés tapou a cara, polo medo de ver a Deus.

O Señor díxolle: -"Teño visto as miserias do meu pobo en Exipto, oín as súas queixas contra os seus opresores, coñezo os seus sufrimentos. Vou baixar e libralos do poder dos exipcios, e levalos desta terra a unha terra boa e largacía.

Moisés replicou: -"Xa me estou vendo chegar onda os israelitas e dicíndolles: O Deus de vosos pais mándame onda vós. Mais eles preguntaranme: E cal é o seu nome? Que lles direi eu entón?"

Deus respondeulle a Moisés: -"EU SON O QUE SON". E engadiu: -"Diraslles así aos israelitas: EU SON mándame onda vós". E mandoulle aínda: -"Diraslles tamén aos israelitas: Iavé, o Deus de vosos pais, o Deus de Abraham, de Isaac e de Xacob mándame onda vós. Ese será o meu nome para sempre. Por el invocaranme todas as xeracións.

SALMO RESP. Sal 102, 1-2. 3-4. 6-7. 8 e 11

R/ (8a): O Señor é misericordioso e clemente

Alma miña, bendice ao Señor
e todo o meu ser, o seu santo nome.
Alma miña, bendice ao Señor,
non esquezas os seus beneficios.

El perdoa as túas culpas
e sanda as túas doenzas;
rescata a túa vida da morte
e coróate de amor e de tenrura;

O Señor fai xustiza
e defende o dereito do oprimido.
Mostroulle a Moisés os seus camiños,
aos fillos de Israel as súas fazañas.

O Señor é misericordioso e clemente,
tardo á ira e rico en mercedes.
Canto se alza o ceo sobre a terra,
así é grande o seu amor para os que o temen.

SEGUNDA

1 Cor 10, 1-6. 10-12

A vida do pobo no deserto con Moisés escribiuse para a nosa conversión

**PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA
NA PRIMEIRA CARTA DE SAN PAULO APÓSTOLO ÓS CORINTIOS**

Non quero, irmáns, que ignoredes que os nosos pais estiveron todos baixo a nube; que todos pasaron polo medio do mar; que, na nube e no mar, todos recibiron o bautismo de Moisés; que todos comeron o mesmo alimento espiritual -pois bebían da pedra espiritual que os acompañaba: e esa pedra era Cristo-. Pero, con todo, a maior parte deles non lle agradou a Deus, xa que os seus cadáveres ficaron estrados polo deserto.

Isto sucedeu coma un exemplo para nós, a fin de que non teñamos degaros do mal, coma eles os tiveron.

Nin murmuredes, coma algúns deles e pereceron vítimas do Exterminador.

Isto sucedeulle a eles coma exemplo, pero escribiuse para o noso escarmento: para nós que vivimos na fin dos tempos. ¡De xeito que o que crea estar de pé, teña coidado de non caer!

DOMINGO 3 CORESMA Ciclo C

EVANXEO

Lc 13, 1-9

Se non fixerades penitencia, todos pereceredes

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO LUCAS

Naquel intre presentáronse algúns para contarlle a Xesús o caso aquel de cando Pilato mesturara o sangue duns galileos co dos sacrificios que ofrecían. El respondeulle:

- Coidades que eses galileos eran máis pecadores que os demais, porque acabaron así? Non tal, e asegúrovos que como non vos arrepintades acabades todos igual. Seica pensades que aqueles dezaioito que morreron esmagados pola torre de Siloé eran máis culpables que os outros habitantes de Xerusalén? Non tal, e asegúrovos que, se non vos arrepintades, todos acabaredes igual.

E púxolles esta parábola:

- Un home tiña unha figueira plantada na súa viña; foi ver se tiña froitos e non llos atopou. Díxolle ao viñador: "Xa hai tres anos que veño buscar froito nesta figueira e non llo atopo. Córtaa, para que vai cansar máis a terra?" El respondeulle:

"Señor, déixaa aínda un ano máis; vou ver se eu lle cavo un pouco arredor e lle boto esterco; a ver se así dá froito...; e, onde non, pódela cortar".